

‘La línia recta’ retrata la frustrant vida d’una repartidora de correu comercial a la perifèria de Barcelona

La cartera truca moltes vegades

Bernat Salvà
BARCELONA

Com reaccionem quan sona el porter automàtic i sentim una veu que diu “Correu comercial”? Aquesta és una de les preguntes que suggereix *La línia recta*, que arriba avui a les cartelleres (també en versió doblada al català). “No és una pel·lícula concebuda per arribar a algun lloc, no ofereix respostes, sinó preguntes”, diu el director basc José M. de Orbe. Instal·lat a Catalunya des de fa 19 anys, va fundar amb Jaime Rosales (*Las horas del día*) la productora Fresdeval amb la idea de mantenir “una certa línia editorial; volem fer cinema realista, que és un tipus de cinema que es fa molt poc aquí”.

Amb aquesta intenció, en el seu primer llargmetratge com a director posa al seu punt de mira Noelia (l’actriu mallorquina Aina Calpe), que reparteix correu comercial i treballa de nit en una gasolinera. És una noia que es passa el dia treballant o dormint, i gairebé no es relaciona socialment; una persona, en definitiva, deshumanitzada, tan allunyada de l’èxit social i laboral com els suburbis

Aina Calpe Serrats, un mirall on es reflecteixen espais marginals ■ FRESDEVAL / INVITRO

de la ciutat de Barcelona on s’ha rodat la pel·lícula. “Hi ha molt poques pel·lícules del cinema català rodades a la perifèria. Sempre surt el centre, la Barcelona oficial”, remarca el director, que ha filmat a Sant Roc, Santa Coloma i Nou Barris.

Daniel V. Villamediana, co-guionista del film juntament amb el director, estava inte-

ressat “per la idea de vacuïtat del personatge”. “És una figura buida, però en moviment continu. És com un mirall, que reflecteix determinats espais marginals, però no mostra el seu interior”.

El director també mostra “el món del treball, i com afecta les persones”. “Noelia es defensa passivament d’un entorn que li resulta agres-

siu. Si sempre et rebutgen, et sents un intrús en el món”.

Així se sent Noelia: rebutjada, aliena al món, avançant per una línia recta sense final. El guionista coneix bé la sensació: havia repartit correu comercial. Potser per això, una de les preguntes que suggereix el film és què diem en sentir “Correu comercial” per l’interfon. ■